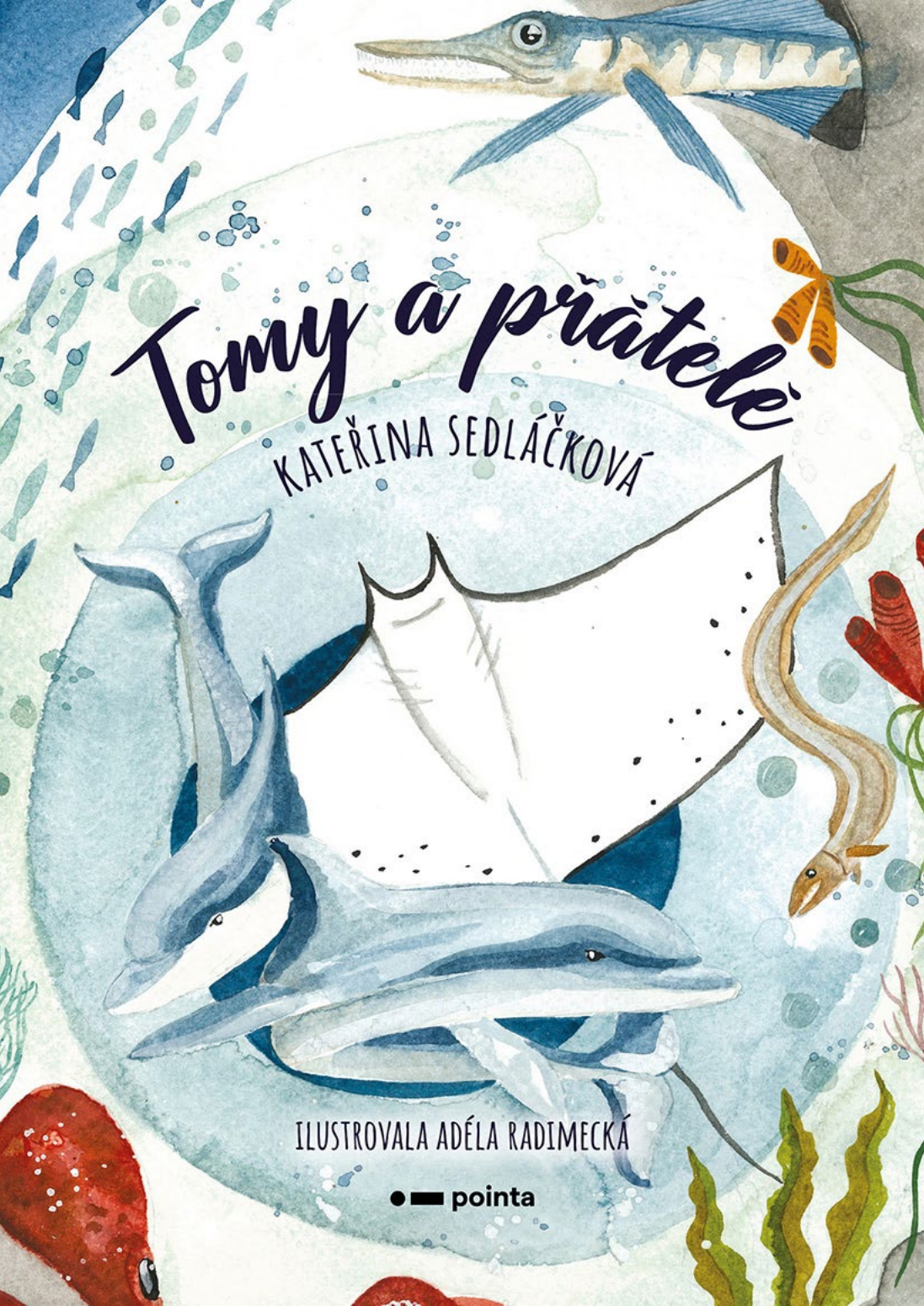

Tomý a přátelé

KATEŘINA SEDLÁČKOVÁ

ILUSTROVALA ADÉLA RADIMECKÁ

● — pointa

Tomy a přátelé

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Kateřina Sedláčková
Tomy a přátelé – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Tommy a přátelé

KATEŘINA SEDLÁČKOVÁ

*Pro Dana a Gábi,
bez kterých by tento příběh nevznikl.*

Milé děti,
tato kniha vás zavede do podmořského světa
plného nejružnějších tvorů a rostlin. Některé
z nich možná znáte, jiné ne. Proto jsem pro vás
nachystala Podmořský slovníček, který zodpoví i ty
nejzvědavější otázky. Najdete jej v závěru knihy.

kapitola první **KONEČNĚ!**

Sotva se malý Tomy probudil, hned zaštěbetal: „Mamí, dneska jdu konečně do školy!“ Vy byste mu asi nerozuměli, protože Tomy byl malý delfín a ti po našem nemluví. Jejich řeč zní jako skřípavé klapání a cvakání. Jeho maminka mu ale samozřejmě rozuměla a měla z jeho nadšení obrovskou radost.

„Tak ses konečně dočkal, vid’? Hádám, že dnes tě nebudu muset tahat z postele za ocas jako obvykle,“ zasmála se a odplula do kuchyně připravit snídani.

Rodina Skákavých bydlela pod skalním převisem už několik generací, bylo tam útulno a hned vedle se rozprostíralo obrovské chaluhové pole, ve kterém si Tomy rád hrál s kamarády na schovávanou. A právě tam dnes ráno maminka zamířila. Pod chomáči chaluh se totiž skrývala synova oblíbená pochoutka.

Když se Tomy objevil v kuchyni, rozzářila se mu očka. „Jé hvězdicáky! Děkuju, mami.“

„Vím, jak je máš rád, a dnes je velký den,“ usmála se na něj maminka a sama si ukousla pořádný kus lívance.

Když Tomy dojedl, spláchl ještě snídani plnou lasturou šťávy a prohlásil: „Tak a můžeme jít!“

„No tak to prrr,“ zarazila ho máma. „A kdo si bude čistit zuby?“

„No jo, vždyť už plavu,“ zabručel Tomy a zaplul do koupelny. Div, že nerozkousal kartáček, jak spěchal.

„Tak můžeme?“ zeptala se maminka, když se Tomy vrátil.

„Počkej,“ vzpomněl si na poslední chvíli. „Můžu si vzít pana Plejtváka?“ Pan Plejtvák byl Tomyho nejoblíbenější parťák – velryba upletená z mořských řas. Namísto očí měla dvě krásné malé mušličky. Tomy pana Plejtváka dostal od strýčka, když byl ještě malé delfině, a od té doby s ním každou noc spal. A dnes mu chtěl ukázat svůj první den ve škole.

„Tak dobře,“ svolila maminka, „ale jen dnes. Víš, že hračky do školy nepatří.“

Cesta do školy trvala toho dne mnohem déle, než si Tomy pamatoval. Plaval tudy už mockrát. Kolem školy totiž proplouval pokaždé, když chtěl navštívit svého kamaráda Bena. Cesta vedla kolem bílého útesu přes záhon červených řas a planinu, kde se obvykle povalovaly jen mořské okurky. Nikdy nepotkali ani rybku. Jakmile Tomy uviděl známý průplav, za kterým se skrývala škola, začal zrychlovat. Vtom ale paní Skákavá zpomalila. Tomy chvíli přemýšlel a rozhlížel se, jestli ve své nedočkavosti nepřehlédl nějaké nebezpečí. Pak si ale všiml, jakým směrem se mamka dívá.

„Mami, nech toho a poplav!“ křikl a obrátil oči v sloup. Nechtě tak vyplašil pod kamenem schovanou chobotnici, která tryskem zmizela.

„Tak ti pěkně děkuju. Mohli jsme ji mít k obědu,“ hubovala maminka. „No poplav, ty nedočkavče, ulovím cestou zpátky něco jiného.“

Když dopluli ke škole, překvapilo ho, kolik nedočkavých dětí se už shromáždilo před balvanem. Musel se prodírat davem ryb, aby Bena vůbec našel. Po chvíli ho ale někdo zatahal za ploutev.

„No to je dost, už jsem se bál, že tě tu mezi všemi ani nenajdu,“ usmál se na Tomyho kamarád Ben.

Ben byl také delfín, proto si s Tomym tolik rozuměli. Byl sice menší než on, ale zato rychlejší. Pokaždé, když spolu závodili, Ben vyhrál. Tomyho to sice trochu štvalo, ale nikdy se na Bena nevydržel dlouho zlobit. Vždyť to byl jeho nejlepší kamarád už od narození.

„Jo, promiň, mamka chtěla ještě cestou ulovit chobotku, ale nedostala ji... Znáš všechny ty ryby? Netušil jsem, že nás bude v první třídě tolik,“ řekl trochu nervózně Tomy.

„Znám jen támhle Dory, Reje a Bakyho, ale na toho pozor. Je to barakud'ák a táta říkal, že jsou s nimi jen problémy,“ zašklebil se Ben. Tomy se ho chtěl zeptat, co tím jeho táta myslel, ale nestihl to. Zpoza balvanu totiž vyplavala obrovská kosatka. Byla tak veliká, že svým stínem zahalila všechny budoucí žáky. Tomy ještě nikdy neviděl tak velikou rybu. Vzápětí si ale uvědomil, že mu mamka vyprávěla, že kosatky nejsou ryby, stejně jako delfíni. Prý jsou to kytovci. Tomy přesně nevěděl, co to znamená, zato věděl, že mu velikost blížící se kosatky naháněla strach. Pro jistotu

se přitiskl k mamce a pana Plejtváka málem zaškrtil ploutví, jak pevně ho držel. Ohlédl se na Bena, který se stejně ustrašeně krčil za zády svého táty.

„Dobrý den, děti,“ promluvila obří kosatka. „Jsem paní učitelka Černá a první rok budeme trávit společně. Naučíme se spoustu nových věcí a užijeme si hromadu zábavy!“

Žádné z dětí ale neodpovědělo. Paní učitelka byla zvyklá, že se jí mladší žáci báli, a tak žertovně dodala: „Nemusíte se bát, dnes už jsem snídala.“ Tomy se usmál. Připadalo mu legrační, že se zprvu tak vylekal. Ve škole mu přece nic nehrozí.

„Dobrý den,“ odpověděl.

„Dobrý den,“ pozdravil i Ben, který vyplaval z bezpečí tátova stínu. Najednou se pozdravy začaly ozývat ze všech stran a paní učitelka měla radost, že se na ni děti konečně začínají usmívat. Tak to měla nejraději.

„Děti, rozlučte se s rodiči a hurá do školy!“ Tomy se otočil k mamce, vlepil jí pusku a už chtěl odplavat za Benem, ale mamka ho ještě stačila chytit za ploutev. „Jsem na tebe moc hrdá. Užij si den, už se moc těším, co mi budeš vyprávět.“ „Díky mami,“ zamával Tomy a proplul kolem balvanu, kde už čekal Ben s ostatními spolužáky.

Když všichni rodiče odpluli, Tomy zjistil, že nových žáků tu vlastně tolik není. Kromě Bena, díky kterému se necítil tak nervózně, i ostatní zběžně znal. Všiml si Reje, se kterým si často hráli na schovku. Byla to leg-race, protože Rej se dokázal schovat nejlíp ze všech. Aby ne, byl to rejnok a ti se umí zahrabat do písku tak hluboko, že je nikdo nenajde. Vždycky pak na Tomyho vybafnul.

Vedle něj se pohupovala Dory, tu také znal. Byla to doráda, aspoň si to myslel. Ale jednou ji zaslechl, jak někomu říká, že je pražma. Usmyslel si, že až se

s ní seznámí lépe, musí se jí na to zeptat a ujasnit si to. Dory byla sice malinká, ale měla tak krásné zlaté proužky na hlavě, že po ní musel pořád pokukovat.

A pak tu byl Baky. Barakuda. Tomy s ním vlastně nikdy pořádně nemluvil, něco se mu na něm nezdálo. Možná za to mohly ty ostré zuby, které mu trčely z pusy ven, nebo ten strnulý pohled. Ale možná to bylo jen tím, co říkal Benův táta. Pořád na to musel myslet. Řekl si ale, že se tím nenechá ovlivnit a raději si udělá vlastní obrázek.

Z přemýšlení ho vytrhla paní učitelka: „Tak děti, byla bych ráda, kdyby se každý z vás představil a něco nám o sobě řekl. Pak si povíme, jak to ve škole chodí a co budeme dnes dělat.“

Nastalo hrobové ticho, protože nikdo nechtěl začít jako první. Tomy viděl, že se všichni stydí úplně stejně jako on.

„Já jsem Skvrnka,“ ozvalo se ostýchavě vedle Tomyho. „Jsem chobotnice skvrnitá. Mám ráda výlety a hry se svou sestrou.“

„Výborně Skvrnko,“ usmála se na ni paní učitelka. „Kdo dál?“

„Prosím, já jsem Bodlinka,“ zamávala ploutvičkou rybka vedle Bena. „Jsem ježik hnědý. Bydlím kousek vedle, pod korálem. A moc ráda s maminkou vařím, hlavně slávkový salát.“

„Skvěle, Bodlinko, rádi tě poznáváme,“ odpověděla paní učitelka.

Pak už nervozita opadla a děti se začaly překřikovat, aby se mohly představit. Ve třídě byly i druhy ryb, které Tomy nikdy předtím neviděl. Třeba Paty. Byl to plachetník. Plachetníci se jim říká kvůli jejich velké hřbetní ploutvi, která vypadá jako plachta. Ale Tomyho spíš zaujal Patyho nos. Vlastně to nebyl nos, místo něj měl totiž Paty dlouhý meč. Tomy nechápal, proč někomu něco takového naroste. Vždyť kdyby si s Patym povídal, mohl by mu klidně vypíchnout oko!

Vedle něj byla další zvláštní ryba, Horinka. Tomy měl pocit, že říkála, že je úhoš. Nikdy předtím o žádném úhošovi neslyšel, ani máma mu o nich nevyprávěla. Horinka vypadala jako had a naháněla mu strach.

A pak tu byla Tes, treska. Pohupovala se vedle Bakyho a netvářila se moc přátelsky. Třeba je jen nervózní, říkal si Tomy a začínal se těšit, až se se všemi skamarádí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tomy a přátelé.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.